

РЕШЕНИЕ

№ 98

гр. гр. Добрич, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Галатея Ханджиева Милева

Членове: Галина Д. Жечева
Жечка Н. Маргенова Томова

при участието на секретаря Румяна Ив. Радева
като разгледа докладваното от Жечка Н. Маргенова Томова Въззивно гражданско дело № 20243200500085 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на глава XX от ГПК по въззивна жалба вх.№21367/04.12.2023г. Е. Д. Я. с ЕГН ***** от гр.Д., чрез адв.А.А., срещу решение №882/17.11.2023г. по гр.д.№912/2023г.на РС-Добрич, с което се отхвърля предявления от него срещу „Електроразпределение Север“ АД, със седалище и адрес на управление: гр. Варна бул." Вл. Варненчик" 258 Варна тауърс –Г”, с ЕИК 104518621, иск за признаване за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответното дружество заплащане на сумата от 6357,19лева, представляваща корекция за потребена, неотчетена и незаплатена електрическа енергия, за което е издадена фактура № 0106159906 от 01.04.2020г., за обект с абонатен № ***, с адрес на потребление: гр. Д., поради погасяване на вземането по давност.

Оплакванията са за неправилни правни изводи относно характера на вземането на ответника за сумата от 6357,19лева и приложимия за погасяването му давностен срок. Не се касаело за вземане по чл.55 от Правилата за измерване на количеството ел.енергия, ставало въпрос за периодични плащания, които се погасявали с изтичането на тригодишна

давност. Искът бил отрицателно установителен и задължение на ответника било да докаже, че давностния срок не е изтекъл. Ответникът не представил доказателства. Иска да се постанови съдебен акт, с който да се установи, че ищецът на дължи на ответника сумата от 6357,19лева поради изтекла погасителна давност.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК насрещната страна- „Електроразпределение Север" АД, е подала писмен отговор със становище за неоснователност на жалбата, аргументирано с доводи относно еднократния характер на вземането, което било резултат на корекционна процедура, а не резултат на ежемесечен отчет, естеството му установено с решение по гр.д. №1271/2020г. на ДРС, не се погасява с тригодишна давност. Иска потвърждаване на решението.

При данни атакуваното решение да е връчено на обжалващия го на 23.11.2023г., жалбата се явява подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, изтичащ на 07.12.2023г., от лице с правен интерес от въззивното обжалване, отговаря на изискванията за редовност на сезирането на въззивната инстанция.

Добричкият окръжен съд разгледа съдържащите се в нея оплаквания, становището на противната страна и с оглед на тях и събраните по делото доказателства, в рамките на правомощията си по чл.269 от ГПК провери обжалваното решение и основателността на иска, като приема за установено следното:

Гр.д.№912/2023г.на РС-Добрич е образувано по предявен с искова молба вх.№6664/12.04.2023г. от Е. Д. Я. с ЕГН ***** от гр. Д., срещу „Електроразпределение Север" АД, със седалище и адрес на управление: гр.Варна бул." Вл. Варненчик" 258 Варна тауърс –Г", с ЕИК 104518621, отрицателен установителен иск по чл.124, ал.1 от ГПК за установяване, че ищецът не дължи на ответника сумата от 6357,19лева, за което е издадена фактура № 0106159906 от 01.04.2020г., за обект с абонатен № ***, с адрес на потребление: гр. Д., поради погасяване на вземането по давност и защото не е изразходил начислената по фактурата електроенергия.

Ищецът излага, че след като му било прекъснато електрозахранването на 11.04.2023г. разбрал за вземането по фактура № 0106159906 от 01.04.2020г., която била от преди три години, от което следвало, че

давностния срок от три години е изтекъл, тъй като ставало въпрос за периодично вземане. До този момент ответното дружество не било потърсило вземането си. Няма такова задължение към ответника, нямало как семейството му да изхарчи толкова много електроенергия за един месец.

В писмен отговор на исковата молба в срока по чл.131 от ГПК ответното дружество е оспорило иска като недопустим с доводи, свеждащи се до наличието на разрешен с влязло в сила на 14.12.2022г. решение по гр.д. №1271/2020г. на ДРС спор между страните относно основанието и размера на вземането по процесната фактура. Приключилото на три инстанции исково производство било образувано по отрицателно установителен иск на настоящия ищец за недължимост на същото вземане, който иск бил отхвърлен. Отреченото с влязлото в сила решение спорно право не можело да бъде предявявано в нов исков процес между същите страни. Според приетото с решение № 55 от 22.02.2012 г. на ВКС по гр. д, № 812/2011 г., II г. о., качеството "присъдено нещо" на решението по установителен иск създава състояние на определеност и безспорност относно съществуването или несъществуването на спорното право и има за последица непререждаемост на разрешения спор. Съгласно нормативната основа в ЗЗД давност не тече докато трае съдебния процес за вземането, а в случай, че решението е в полза на кредитора, същата се смята за прекъсната. Предявяването на отрицателен установителен иск за недължимост на вземането поради изтекла давност, спира давността, а отхвърлянето му я прекъсва и започва да тече нов петгодишен срок.

Не е спорен между страните фактът, че между тях е налице договорно правоотношение по договор за продажба на електрическа енергия за обект с адрес гр.Д., сключен при публично известни общи условия. Ищецът Е. Д. Я. с ЕГН ***** е потребител по смисъла на параграф 1 т.42 от ЗЕ и чл.4ал.1 и 2 от ОУ на ДПЕЕЕМ, титуляр на партида за обект с абонатен № ***, с адрес на потребление: гр.Д..

На негово име е издадена от „Електроразпределение Север“ АД фактура №0106159906/01.04.2020г за сумата от 6 357.19лева, начислена за периода от 22.02.2017 г. до 13.03.2020 г. , със срок за плащане 22.04.2020г. Не е спорно, че фактурираното задължение не е платено.

Няма спор, установява се от събраните доказателства, че вземането на

доставчика по процесната фактура №0106159906/01.04.2020г за сумата от 6 357.19лева е било оспорено от потребителя с искова молба вх. №9945/18.06.2020г., по повод на която е образувано гр.д.№1271/2020г.на ДРС, приключило с влязло в сила на 14.12.2022г. решение №260341/14.12.2020г. на ДРС, потвърдено с решение №204/10.12.2021г. по в.гр.д.№488/2021г.на ДОС, не допуснато до касационно обжалване с определение №50946/14.12.2022г. по гр.д.№1714/2022г. на ВКС, III г.о., с което е отхвърлен иска на Е. Д. Я. срещу „Електроразпределение Север“ АД за установяване, че ищецът не дължи на ответното дружество сумата от 6 357.19лева, представляваща корекция на потребена, неотчетена и незаплатена електрическа енергия за обект с абонатен № ***, с адрес на потребление: гр.Д.. Прието е от съда, че издадената от доставчика фактура № 0106159906 от 01.04.2020г. е за плащане на електрическа енергия в размер на 33672 kWh на стойност 6357,19лева, начислена на основание чл. 55 от ПИКЕЕ по причина на измерени от изправно СТИ количества енергия в невизуализирани регистри на СТИ, за период на корекция 1116 дни - от 22.02.2017 г./следва датата на монтажа на СТИ/ до 13.03.2020 г. /датата на демонтажа на СТИ/, че коригираната цена съответства на реално доставено в обекта и не констатирано при регулярните отчети количество електроенергия за периода.

Влязлото в сила съдебно решение установява със сила на присъдено нещо, че отричаното от ищеца вземане на ответника не представлява задължение за месечна потребена и отчетена от СТИ електрическа енергия по реален отчет, а за корекция на сметка. С приключване на процеса по гр.д. №1271/2020г.на ДРС с отхвърляне на установителният иск, с който потребителят е предявил възраженията си относно основанието за възникване и съществуване на вземането, свеждащи се до липсата на предпоставки за законосъобразно извършване на корекцията, липса на доставено и консумирано количество ел.енергия по фактурата, са вече преклудирани, повторно преразглеждане на същите доводи в последващ процес е недопустимо.

Подлежат на разглеждане навадените доводи от ищеца, че вземането не се дължи като погасено по давност, като смята, че давността е три годишна.

Безспорно задълженията за месечна потребена и отчетена от СТИ

електрическа енергия по реален отчет представляват задължения за периодично плащане по смисъла на чл. 111, б”в” от ЗЗД и се погасяват с изтичане на кратката тригодишна погасителна давност, от датата на падежа, тъй като са повтарящи се през определен период от време еднородни задължения. Процесната сума е начислена еднократно от ответника, като основанието за това не е реален месечен отчет на количество енергия, а е резултат от проведена нормативно предвидена корекционна процедура по ПИКЕЕ, осъществена след реалното ползване на ел.енергията. Целта на процедурата по установяването на предпоставките за налагане на корекциите на количеството доставена, но неизмерена или неточно измерена електрическа енергия е да възстанови настъпилото без основание имуществено разместване, има еднократен и самостоятелен характер и не съдържа признаците на периодично плащане, съгласно постановките в ТР №3/18.05.2012год. по т.дело №3/2011 год. на ОСГТК на ВКС. Последователна е и съдебната практика на съдилищата, че това вземане няма характер на периодично. Задължението за заплащане на корекционната сметка, респективно вземането на ответника след извършената корекция, не представлява периодично задължение, а по своя характер се явява вземане за неоснователно обогатяване и се погасява с петгодишна давност по правилото на чл.110 от ЗЗД. Разпоредбата на чл. 110 ЗЗД предвижда, че с изтичане на петгодишна давност се погасяват вземания, за които законът не предвижда друг срок.

Следователно, процесното вземането е за корекция на сметка, не е периодично в смисъла по чл. 111, б. „в“ ЗЗД, за него се прилага чл. 110 ЗЗД. Давностният срок по чл.110 от ЗЗД с начало най-ранния момент 22.04.2020г. /срокът за плащане по фактурата/ към датата на предявяване на иска 12.04.2023г. не би могъл да изтече. Срокът от пет години не би могъл да изтече към датата 12.04.2023г. дори и началото му да не е посочената във фактурата дата 22.04.2020г., доколкото липсват данни кога операторът е предоставил фактура и справка за преизчислените количества ел.енергия, а от възможно най-късната дата на узнаване на задължението - 18.06.2020г., на която дата потребителят е оспорил вземането по фактурата с подаване на исковата молба вх.№9945/18.06.2020г., по която е образувано гр.д. №1271/2020г. на ДРС . Нещо повече, с подаването на исковата молба давността е прекъсната /чл. 116 б. "б", пр. 1 ЗЗД/ и докато трае процесът

относно вземането такава не тече /чл. 115 б. Ж ЗЗД/, за което е без значение дали висящият процес е иницииран от длъжника или от кредитора/така решение № 50017/27.03.2023 г. по гр.д. № 720/2022 г. на ВКС, IVг.о./. Предявеният отрицателен установителен иск за вземането прекъсва погасителната давност, ако искът бъде отхвърлен, какъвто е и настоящия случай. От прекъсването започва да тече нова давност и новият срок е всякога пет години /чл. 117 ЗЗД/ с начало приключването на съдебното дирене пред последната инстанция, постановила влязлото в сила решение за отхвърляне на отрицателния установителен иск за вземането, в случая датата 14.12.2022г.

По тези съображения и настоящата инстанция намира, че не е изтекъл изискуемия давностен срок от пет години, поради което оспореното вземане не е погасено поради изтекла погасителна давност. Предявеният отрицателен установителен иск следва да се отхвърли като неоснователен.

По изложените съображения и съгласно чл.271 и чл.272 от ГПК, настоящата инстанция, считайки за правилно атакуваното решение и споделяйки напълно мотивите му, към които препраща, намира, че то следва да бъде потвърдено.

Съобразно изхода от въззивното производство право на разноски има въззиваемата страна, на която следва да се присъди само юрисконсултско възнаграждение /доказателства за други разноски няма/, тъй като в производството е защитавана от юрисконсулт. На основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37 от ЗПП във връзка с чл. 25, ал. 1 от НЗПП съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лева в полза на въззиваемата страна, платимо от въззивника, който макар и да е освободен от такси и разноски, дължими към съда, отговаря за разноските на насрещната страна при този изход от делото.

Воден от горното, ДОБРИЧКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №882/17.11.2023г. по гр.д.№912/2023г.на РС-Добрич.

ОСЪЖДА Е. Д. Я. с ЕГН ***** от гр.Д., да заплати на „Електроразпределение Север" АД, със седалище и адрес на управление: гр.

Варна бул." Вл. Варненчик" 258 Варна тауърс –Г”, с ЕИК 104518621, съдебно деловодни разноси в размер на 100лева юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд на Република България при условията на чл. 280,ал.1и ал.2 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____